

บทนำ

"สนมชิน เจ้าคิดดีแล้วหรือที่จะย้ายออกจากวัง"
อัครมเหสีเซียงอินทรงรับสั่งถามอย่างแสนอาลัย
"อะไรนะ สนมชิน เจ้าคิดจะออกบวชเป็นชีหรือ"
เหมาเวยหลงร้องถามหน้าตาตื่น
"ศิษย์พี่ ท่านพูดจาเหลวไหลอันใดกัน ใครบอกว่าออกจากวังแล้วจะ
ต้องไปบวชเป็นชีเท่านั้นเล่า"
หงเสี่ยวนิวกถามอย่างงุนงง
"เจ้าจะเข้าใจอะไร สนมที่ถูกจักรพรรดิสั่งปลด เมื่อออกจากวังไป
แล้วหากไม่ออกบวชเป็นชี คิดหรือว่าจะได้แต่งงานใหม่ ผู้ชายคนไหนจะกล้า
รับนางไว้กัน"
เหมาเวยหลงย้อนถามพลางเขกศีรษะศิษย์น้องตัวเองอย่างแรง
หงเสี่ยวนิวลูบศีรษะบ่อย แต่ยังไม่อดถามอย่างงงงวยมิได้

"แล้วทำไมถึงไม่มีคนกล้าแต่งงานกับนางเล่า"

"เด็กโง่ จักรพรรดิเป็นใคร พระองค์คือโอรสสวรรค์ คือผู้มีฐานะสูงส่งที่สุดในแผ่นดิน ใครก็ล่องเกินแต่ต้องมีได้ ต่อให้เป็นสตรีที่พระองค์ไม่ทรงโปรด แต่หากใครหน้าไหนบังอาจแตะต้องก็เท่ากับลบหลู่ดูหมิ่นพระบารมีล่องเกินต่อราชสำนัก เจ้าเข้าใจหรือยัง"

"อา ถ้าเช่นนั้นเมื่อสมมติขยับออกจากวังไปแล้ว สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือ ออกบวชนะสิ"

หงเสี่ยวนิวใช้สายตาเห็นอกเห็นใจมองไปยังสมมติ

"อ้อ ข้าคิดว่าในแผ่นดินนี้คงไม่มีใครกล้ารับนางไว้หรอก เพราะฉะนั้นนางไม่ออกบวชแล้วจะทำอย่างไรได้ ใครใช้ให้องค์จักรพรรดิมีสาวงามฝ่ายในถึงสามพันให้ทรงเลือก แต่กลับปักพระทัยรักมันแต่ต่อกรมเหสีจนไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายพระเนตร ในเมื่อพระองค์รับสั่งปลดสมมิกำนัลไปหมดแล้ว หากนางไม่ออกจากวัง อยู่ไปนานวันเข้าก็จะเนาเปื่อยจนขึ้นราเท่านั้นเอง"

"เนาเปื่อยจนขึ้นรา?"

"ใช่แล้ว ซาลาเปาขาวนุ่มลูกหนึ่ง ทั้งไว้นานมิใช่ขึ้นราหรือ"

"ก็จริงอยู่ ซาลาเปาที่ขึ้นราใครจะกินลงคอเล่า!"

หงเสี่ยวนิวบรรยายตามองไปยังสมมติอย่างสมเพชเวทนามากขึ้น จักรพรรดิทรงสร้างเวรสร้างกรรมเหลือเกิน ไม่โปรดนางแล้วทำไมถึงรับนางเข้ามาในวัง เป็นการกลบฝังความงามและความสาวของผู้คนตลอดชีวิตขาด ๆ

สมมติซึ่งเป็นหัวข้อสนทนาขยับตัวอย่างอึดอัด ใบหน้าแดงแดง ซ้ำจนถึงใบหู

"พวกเจ้าทั้งสองคนพูดพอหรือยัง ยิ่งพูดก็ยิ่งฟังขัดหู ซาลาเปาขึ้น

ราอันไต่กัน ข้างสรรหาคำพูดออกมาได้!"

หลังจากตำหนิสาวน้อยปากไวทั้งสองอย่างไม่พอพระทัย อัศวมเหสี
เซียงอันก็หันมารับสั่งถามสนมชินด้วยความห่วงใยว่า

"สนมชิน เจ้าอย่าไปสนใจพวกนาง ไหนลองบอกข้าซีว่าออกจากวัง
ไปแล้วเจ้าคิดจะทำอะไร"

"เอ่อ... หม่อมฉันไม่คิดจะออกบวชอย่างแน่นอนนพะคะ"

สนมชินตอบอย่างประหม่า

"ก็แล้วเจ้าวางแผนจะทำอะไรเล่า"

"หม่อมฉันอยาก...อยากจะ..."

"อยากแต่งงาน?"

หงเสียนิวเห็นอีกฝ่ายตะกุกตะกักอยู่เป็นนาน จึงอดสอดปากถามขึ้น
ไม่ได้

สนมชินก็ครีมีปากสันตริระอย่างเอียงอาย มีน้อยๆ ขยุ้มผ้าเช็ดหน้า
ในมือแน่น ตอบอย่างประหม่าไม่มั่นใจว่า

"ไม่ใช่พะคะ หม่อมฉันอยาก...เอ่อ...อยากจะเป็นผู้ชาย!"

"อะไรนะ"

สตรีทั้งสามอุทานขึ้นพร้อมกัน

ล้อเล่นกระมัง สาวน้อยที่ซี้ซลาดและอ่อนแอเช่นนางเนียนะอยากจะ
เป็นผู้ชาย

7

บนถนนสายเศรษฐกิจของเมืองหลวงที่เรียงรายไปด้วยห้างร้าน มีคลื่นมนุษย์หลังไหลมาจับจ่ายและทำการค้าไม่ขาดสาย การค้าทุกชนิดล้วนตกลงซื้อขายกันที่นี่ ช่วงชิงไหวพริบและความได้เปรียบเสียเปรียบกันอยู่ทุกวินาที

แต่ท่ามกลางบรรยากาศที่คึกคักจอแจกลับมีชอยเปลี่ยวอยู่แห่งหนึ่ง ในนั้นมีร้านค้าเล็กๆ ตั้งอยู่ หน้าร้านแขวนป้ายชื่อเก่าๆไม่สะดุดตาว่า 'ร้านเก่าแก่เหลือ' และที่บานประตูใหญ่...เอ่อ...ไม่ใช่สิ บานประตูเล็กๆ หน้าร้านยามนี้แปะไว้ด้วยกระดาษแผ่นหนึ่ง เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าต้องการจ้างผู้จัดการ

เนื่องจากร้านค้าแห่งนี้มีสภาพทรุดโทรมผู้พัก คนที่มาสมัครงานจึงมีอยู่บางตาเพียงไม่กี่คน กล่าวได้ว่าหากมีโอกาส ใครบ้างจะไม่ต้องการทำงานในร้านใหญ่มีชื่อซึ่งตั้งอยู่บนถนนด้านนอก ชีวิตการงานจึงจะดูมีอนาคตขึ้น

บ้าง แต่สำหรับร้านเล็กๆ ที่จวนจะพังมีพึ่งแหล่งแห่งนี้ เกรงว่าอาจต้องทำงานเหนื่อยเปล่าโดยไม่ได้รับค่าจ้างก็เป็นไปได้

ทว่าวันนี้พอเปิดประตูร้านกลับมีคนยืนรออยู่ด้านนอกคนหนึ่ง เห็นชัดว่าต้องการมาสมัครงาน

เจ้าแกกร้านได้รับรายงานจึงออกมายังห้องด้านหน้าเพื่อสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง

หญิงมู่ฉีคว้าเข็มตามคม ใบหน้าคมสันสมชายชาตรี สังเกตจากสีหน้าและแววตาก็พอจะเดาออกถึงนิสัยที่สุขุมเยือกเย็นของเขา ดูไปแล้วช่างเหมาะสมกับเรือนร่างบึกบึนสูงใหญ่กว่าคนธรรมดา รูปร่างหน้าตาเช่นนี้ดูไม่คล้ายคนจงหยวน* สักเท่าไรนัก

กล่าวกันตามจริงแล้ว ท่าทางสะกดตาและพิเศษแตกต่างไปจากคนอื่นของเขาสมควรทำให้ผู้คนบังเกิดความเคารพยำเกรง ถึงกระทั้งรู้สึกหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งอยู่ในใจ ทว่าเพียงพริบตาทุกคนก็มึนต้องเปลี่ยนความเข้าใจเสียใหม่ เพราะชายผู้นี้กำลังอ้าปากท้าวทรวงดวงตามกริบดูพญาเหยี่ยวทั้งสองมีน้ำตาไหลซึมออกมา...เรียกได้ว่าทรวงน้าตาร่วงน้ำตาเลือด!

ภาพนี้ทำเอาลิวี่ซิ่นที่กำลังนั่งอย่างสงบเสงี่ยมเฉยๆอยู่ตรงหน้ามองจ้องจนปากอ้าตาค้าง

"เอ้อ ชะ...ขอถามว่าท่านใช่เจ้าแกกร้านหรือไม่"

ลิวี่ซิ่นถามอย่างไม่แน่ใจ

หญิงมู่ฉีเลื่อนสายตาทิพร่ามัวไปด้วยน้ำตาไปยังคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

* จงหยวนหรือดงจวิน แปลว่า ที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนไปถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

อดีตล้มเหลวรัก

โตะะ ทันได้นั้นแววตาหม่นแสงเมื่อสักครู่ก็สาดประกายครุ่นคิดระคน
ประหลาดใจขึ้นวูบ

"เจ้ามาสมัครงาน?"

เขาเอ่ยปากถามขึ้น

"ใช่แล้ว"

ลู่อินตอบอย่างประหม่า

"เจ้านาย เจ้าเด็กน้อยนี้ทำทางเหมือนสตรีนะขอรับ"

ชายร่างใหญ่ราวกับหมียักษ์ที่ยืนอยู่ด้านข้างใช้สายตากวาดมองคนตรง
หน้าแล้วยื่นปากไปกระซิบที่ข้างหูเจ้านายตน

คำพูดนี้ทำเอาคนที่แต่งกายเรียบร้อยนุ่งร่ออย่างสงบเสถียรอยู่นั้นรู้สึก
อึดอัดไม่สบายใจ บิดกายไปมาอย่างประหม่าและตื่นกลัว ราวกับหน่ออ่อน
ของต้นไม้ที่ยังไม่เคยผลิบานขึ้นสู่โลกภายนอก

"อืม..."

เหล็งมู่ฉีหรือตามองอย่างครุ่นคิด เจ้าเด็กน้อยคนนี้เป็นรูปร่างผอมบางเตี้ย
เล็ก ชูดบุรุษที่สวมใส่หลวมโพกเพร่าไม่พอดีตัว สีสนักเรียบจืดไม่จุดจาด
มองไปดูเหมือนเด็กชายที่ยังโตไม่เต็มวัย หรือไม่ก็สาวน้อยที่อ่อนโลกประดุก
ดอกไม้ตูมที่ยังไม่คลี่แย้มเบ่งบาน

ใบหน้าหมจดงดงามนั้นปราศจากการเติมแต่งประทีนโฉม ผิวพรรณ
ขาวผ่องเนียนใส ฉาบบาง ๆ ไว้ด้วยสีแดงระเรื่อของเลือดฝาด ดูนุ่มเนียน
ละมุนมือราวกับ...ซาลาเปาที่เพิ่งนึ่งเสร็จ!

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าที่พวกเราต้องการคือผู้จัดการร้านผู้ชาย"

เขาคลายคิ้วที่ขมวดออก เอ่ยเตือนสติอีกฝ่ายอย่างใจเย็น

"ข้าทราบดี"

"ถ้าเช่นนั้นเจ้า..."

"ข้าเป็นผู้ชาย"

ลึ่ซึนยึนยัันด้วยเสียงอันเบาหวิว

"เจ้าช่างพูดโกหกตาไม่กะพริบเชียวนะ!"

ชายร่างหมียักษ์อดเห็นบแนมมิได้ หากคนผู้นี้เป็นชาย เขาอาเก้อจะควักลูกตาทั้งสองของตัวเองออกมาแ่สุราดื่มเสียเลย!

"ข้าเป็นผู้ชายจริงๆ นะ ข้าไม่ได้โกหกพวกท่าน!"

นางยึนกรานด้วยใบหน้าแดงช่าน น้ำเสียงยั้งแ่แวเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน

"มารดามันเถอะ! สตรีอย่างพวกเจ้าคิดจะปั่นหัวบิดาหรือไร หรือว่าต้องการให้บิดาช่วยเจ้าพิสูจน์ตัวเอง..."

อาเก้อขยับกายอย่างเดือดดาล ทำท่าราวกับจะจับคนตรงหน้า เปลื้องผ้าออกพิสูจน์ความจริง

นางลุกพรวดด้วยความตกตื่น รีบย้ายร่างผอมบางหลบวูบเข้าไปซุกอยู่ที่ด้านหลังเก้าอี้ ใบหน้าดงามนั้นชิดเผือดปราศจากสีเลือด

"ถอยไป!"

เหล็งมู่ฉีตวาดเบาๆ

อาเก้อชะงักวูบ รีบดึงเท้ากลับไปยืนอยู่ด้านหลังเจ้านาย ไม่กล้าแผดเสียงข่มขู่ผู้คนอื่น

"เจ้าว่า...ตัวเองเป็นผู้ชาย?"

หลังจากปรายตามองอาเก้ออย่างตำหนิติเตียน เหล็งมู่ฉีก็ถามซ้ำขึ้นอีกครั้ง

อดีตล้มเหลวรัก

"ใช่แล้ว"

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลอ่อนหวานยิ่ง ขวนให้ผู้หญิงรู้สึกคันยิบๆ อยู่ในหัวใจ
เขาขมวดคิ้วมุ่น

"เจ้ายืนยั่นแน่นะ"

ที่อาเกอพูดนั้นไม่ผิด สว่น้อยคนนี่กำลังพูดโกหกตาไม่กะพริบจริงๆ

"ข้ายืนยั่น"

เพิ่งรู้สึกตัวว่าตนยังนั่งหลบอยู่ที่ด้านหลังเก้าอี้ นางจึงรีบลุกขึ้น ทำเป็น
ดึงเสื้อผ้าให้เข้าที่แก้เขิน กระแอมเบาๆ สองสามที จากนั้นเดินกลับไป
นั่งลงบนเก้าอี้อีกครั้ง

ทำนั่งขดข้อย่นมนุ่มเช่นนั้นนะหรือคือผู้ชาย เฮอะ!

"อืม...ในเมื่อเจ้ายืนกรานเช่นนั้นก็แล้วไปเถอะ เพียงแต่...เจ้าทราบหรือ
ไม่ว่าผู้จัดการร้านมีหน้าที่อะไรบ้าง"

จีเกียจจะชักใช้ไล่เสียงนางต่อไป เขาจึงเปลี่ยนคำถาม

"เรื่องนี้ข้าทราบดี"

นางตอบอย่างยิ้มแย้ม โชคดีที่ก่อนมาสมัครงานนางได้สอบถามมาบ้าง
แล้ว

"ร้านเก่าแก่เหล่านี้คือร้านซื้อขายสินค้าจากนอกด่าน คนที่เป็นผู้จัดการ
ร้านจะต้องจัดหาสินค้าเข้าร้าน และต้องติดต่อกหาผู้ซื้อ เพื่อที่ร้านจะได้กิน
กำไรจากการเป็นคนกลาง"

"ถูกต้อง เจ้ามั่นใจว่ามีความสามารถพอที่จะรับหน้าที่นี้หรือ"

เขามองนางอย่างประหลาดใจ สตรีธรรมดาคนหนึ่งจะเผชิญหน้ากับ
พวกพ่อค้าที่กลิ้งลูกเจ้าเล่ห์ราวสุนัขจิ้งจอกได้อย่างไร

"ได้สิ ข้าดีดลูกคิดเก่งมาตั้งแต่ยังเด็กอยู่เลย"

"ดีดลูกคิด?"

เขาเลิกคิ้วสูง

"ดีดลูกคิดเป็น อย่างมากก็ทำหน้าที่คนคิดบัญชี ไม่เหมือนกับการ
เจรจาค้าขายหรอกนะ"

"ไม่เหมือนกันก็จริง แต่เมื่อข้าคิดคำนวณเป็น ทำการค้าย่อมไม่มีทาง
ขาดทุนเป็นแน่"

เห็นนางโบหน้าขาวผ่องเป็นยองใย น้ำเสียงอ่อนหวานเต็มไปด้วยความ
มั่นอกมั่นใจในตัวเอง ดวงตาเขาก็เปล่งประกายวาว หลังจากสบตากับ
อาเก้อแวบหนึ่ง เขาก็เลื่อนสายตากลับไปที่นางอีกครั้งถามว่า

"...ร้านของข้าเปิดมาได้ครึ่งปีแล้ว ประสบผลขาดทุนมาโดยตลอด
เรื่องนี้เจ้าเคยได้ยินมาบ้างหรือไม่"

"ได้ยินแล้ว แต่มันก็ยังไม่เจ๋งนี่นา"

นางตอบอย่างไม่รู้สึกกังวลใจกับอนาคตการงานของตัวเองเลยสักนิด
เขาเหยียดมุมปากออกเล็กน้อย

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าทราบหรือไม่ว่าขาดทุนมากมายเช่นนี้ โฉนร้านข้าจึง
ยังไม่เจ๋ง"

คราวนี้นางเอียงศีรษะเล็กน้อย ขมวดคิ้วครุ่นคิด

"เพราะอะไรหนอ"

ในเมื่อขาดทุน เหตุใดจึงไม่หยุดกิจการ

"เพราะบ้านของเจ้านายรากฐานมั่นคงยิ่ง จึงแบกรับภาระขาดทุนไหว"
อาเก้ออดไม่ได้ต้องสอดปากตอบอย่างภาคภูมิใจ

อดีตล้มเหลวรัก

"รากฐานมั่นคง แแบกรับภาระขาดทุนไหว?"

นางมองอากาศอย่างงงงวย นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน

"ถูกต้อง เจ้านายข้าไม่กลัวขาดทุน..."

"พอแล้วอากาศก็ อย่าพูดอีกเลย"

หลังมู่ฉีตวาดเบาๆ

อากาศก็ระแวกๆ พลังถอยกายไปด้านหลัง

"ข้าขอถามเจ้า เจ้ามีความมั่นใจสักแค่ไหนว่าจะสามารถทำให้ร้านแห่งนี้พลิกกลับจากขาดทุนเป็นมีกำไรขึ้นมา"

หลังมู่ฉีปราชิตามองนางพลงถาม

"ข้า...สามารถช่วยท่านดูแลเรื่องเงินทอง..."

"แต่ไม่มั่นใจว่าจะทำให้ข้ามีกำไร?"

"ข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

นางตอบอย่างหัวน้ใจ

เขาเกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ แม้กระทั่งคุยโวสักคำนางก็ทำไม่ได้
คิดจะทำการค้าออกจะเร็วเกินไปแล้วระมัง!

"อืม ข้าเข้าใจ เจ้าได้งานแล้ว แต่เงินเดือนจ่ายเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น
ถ้าตกลงก็รีบมาทำงาน"

เขากระแอมเบาๆ พลงประกาศการตัดสินใจ

"อะไรนะ เจ้านาย ท่านจะจ้างนางจริงๆ หรือขอรับ"

อากาศอุทานอย่างไม่เชื่อหู

"ถูกต้อง"

"แต่นางเป็นสตรีนะขอรับ"